

د مینانو پیر (ناول)

د مینانو پیر!

Ketabton.com

ناول

لیکوال: سیدادریس سادات
ډیزاین: د پټار هلیک

0731363201

د مینانو پیر (ناول)

بسم الله الرحمن الرحيم.

و کتاب پښتنه:

نوم. د مینانو پیر (ناول)
لیکوال. سیدادریس (سادات)
ډیزاین. سیدادریس (سادات)
شماره. ۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱

<https://t.me/sadatketabtoon>

<https://chat.whatsapp.com/KXxowf0dIHRDKR>

د تلگرام چینل.
سادات گروپ.

که چیرې تاسې هم خپل کتاب ته ډیزاین ورکوی نو
له مور سره په لاندې شمارو اړیکه ونیسئ...

0731363201

AS

ډالی

خپلو ټولو هغو مینوالو ته دې زما دغه
کتاب ډالی وي، چې زما هر ه کیسه که
هغه په فیسبوک کې وي یا په کوم بل
ځای کې تعقیبوي یې.

او په بې صبرۍ یې یې هرې برخې ته په
انتظار وي.

تاسې کولای شئ زما د هر کتاب
معلومات زما د فیسبوک ایډي څخه
ترلاسه کړئ.

!!!

said adrees sadat

د مینانو پیر (ناول)

د ښاره لري په غره کې دوه ورونه اوسېدل.
د دوي وظيفه دا وه، چې د خلکو کورونو ته به ورتلل.
او چې د هر چا په کور کې به جنات ول، نو هغه به
پي ترې وباسل.

دوي په اصل کې د مینانو بابا زامن وو.
چې د پلار څخه ورته ډېر څه پاتې وو، تر څو گټه ورنه
واخلي.

لکه کتابونه او داسې نسخې چې کولای شي په يو
انسان جنات کينوي،
او يايې ورڅخه پاڅوي.

دا هلکان پخپل کار کې ډېر ماهره وو.
يو پي ساحل نومېده، چې په ځوانه ځوانۍ کې به
خلکو ورته بابا ويلې.

او بل د ده کوچنی ورور وو.

سبحان

سبحان زما ډېر خوږ ملگری و .

یوه ورځ مور ټول بامیانو ته په چکر تلو، تر څو د بودا
د ستر بوت ننداره وکړو.

د حکمت په موټر کې ناست وو.

د هغې موټر تور رنگ لري.

خلک هغې موټرو ته کراس روډ موټر وایي.

تر دې وخته خو مو په گاډي کې سندرې چالانه کړې
وو.

خو سبحان یو دم گډ وډ شو.

نه پوهېږم څه پرې وشول، خو بدن یې ریا پیل کړه.

سترگې یې سرې او سپینې شوې.

حکمت ته مو وویل:

هلکه حکمته موتر ودروه.

حکمت وویل:

یاره چنبي ده.

موتر خنګه پکې ودروم.

مسیح ورته وویل:

ته په بریک پښه کیده په بریک پې پښه کینوده.

مسیح هن بریک کش کړ.

سبحان مو له موتره بیرون ته راوباسه.

هغه لږ څه آرامه شو.

اخر خپل عادي حالات ته راغی.

ټول موتر کې کیناستو.

سبحان نه مو د دې هر څه علت وپوښت.

هغه ماته وکتل.

او وپي ويل:

ياره څه پرې کوي دا اوږدې کيسې دي.

ما ورته وويل:

نه دا به راته وايي چې هر څنگه وي اورم پي.

هغه ډېر ټينگار وکړ.

خو اخر پي هم کيسه شروع کړه.

ټول ملگري د سبحان کيسې ته غوږ شو او هغه د سکون په اخيري حد کې کيسه دغسې شروع کړه.

زما پلار په کلي کې د مینانو په پير مشهور وو.

هغه به لومړی دوه مين د خپلو تعویزونو په حکمت سره يو ځای کول.

دا وخت حکمت پرې راټوپ کړ.

دا څه وایې یاره.
نو بیا خو به تا هم ترې ضرور یو څه زده کړي وي.
نو ته وگوره کنه یاره.
که چیرې زما او د اسیه کار وشي.
ما ورته وویل:
یاره ته پرېږده چې سبحان کیسه وکړي.
ټول هلکان په سفر کې ډېر ستړي وو.
ماته یې وویل:
یاره ستړي یو.
سندرې به واورو.
ته څه کوې یاره هر سړی چې وگورې په کیسه یې بیا
مفته ناول جوړوې.
او څوک یې درته چاپوي هم نه.

کاش چې چا خو درته چاپولای، کم از کم یو څه نفرو
خو به لوسته.

یاره دا افغانان دي.

د خدمت په قدر نه پوهیږي.

چیرې خپل شخصي کاروبار وکه.

ماورته وویل:

یاره یوه ورځ به مو خدای دې زحمت ته وگوري.

او انشاء الله چې کتاب به هم چاپ شي.

ټولو وخنډل.

ویل یې:

ته لیونی یې دومره خواري کوي د خپلو هېوادوالو

لپاره او هېڅ مزد یې نه درسیږي.

ما ورته وویل:

یارانو دې هېواد پوره دولس کاله وړیا روزلی یم.
دومره حق پي راباندې کیري.
تاسې چپ شی یاره چې کیسه واورو.

سبحان کیسه شروع کړه.

سبحان وویل:

پلار مې له هغې څخه وروسته بس د مینانو په پیر
مشهور شو.

د پلار کیسې ته مې وروسته راځم.

یوه ورځ ما او ساحل یوه کور ته ولاړو.

د دې کور مشر ویل چې پدې کور کې پیریان دي.

او زما لور پي نیولې ده.

خیر دی مرسته راسره وکړی.

ما ورته وویل:
اکا جانہ ته هیخ فکر مکوه.
مور چي هر خای ته تللي یو .
له هغه خایه مو هر ډول جادو او جنات وباسلي.
تاسې بیخي بی غمه شی.
مور لدې شیانو سره بلد وو.
خکه بغیر له ویرې په کور ورننوتو.
خو پدې خبر نه وو، چي وروسته به خه کیري.
ما ساحل ته وویل:
گوره وروره هره پینه داسې هم نشي کیدای.
چي چا په خان په زوره پیریان راوستي وي.
گوره هڅې نه چي د پلار له نوم خخه په استفادې
یوه ورځ په اصلي پیریانو واوړو.

ساحل وویل:

یاره ته اوس هم پدې شیانو باور کوې .

داسې هېڅ هم په دنیا نشته.

بابا هم زموږ په څېر خالي خلک دوکه کول.

ته ولې نه پوهیږي یاره!

دې کور ته ورننوتو.

د کور ټول سامان په بل مخ اوږیدلي وو.

شری کمپلې او د کور ټول لوازم گډ وډ پراته وو.

پدې کور کې زیر خراغ بل وو.

زه ویریدم.

ځکه زه پوهیدم، چې ضرور جنات په دنیا کې شته.

ساحل لالا مخکې وو.

زه ورپسې په کلاره کلاره ورتلم.

د مینانو پیر (ناول)

ساحل مخ راواروو.
هر کله چې پي زما حالت ولید.
ويي ويل:
وه زما ساده ورورکه.
هېڅ نشته.
دا ټول د پیریانو کیسې او هر څه درواغ دي.
ته ما پسي ډاډه ډاډه رازه.
ما ورته وويل:
سمه ده لالا
ساحل مخکې وو.
زه ورپسې وم چې يو دم راباندې برید وشو.
ما نور هېڅ محسوس نکړل.
خو پي هوبنه شوې وم.

یو وخت راباندې یو چا اوبه واچولې.

چې راپاڅیدم.

ومې لیدل چې ساحل لالا وو.

ویل یې:

وگوره زما نیازینه ورورکه.

دا دې بله درواغجنه پیښه .

انجلی یې په کت پورې تړلې وه .

ویل یې:

خیر دی ماسره مرسته وکړی .

ساحل ورته وویل:

ته به مور سره مرسته وکړې مور به له تا سره مرسته

وکړو.

حساب به برابر شي.

انجلی ومنله.

د دې کلي ټول خلک راغونډ شول.

ما انجلی بیرون راوباسله.

هغې خپل پیراني اعمال کول.

بس ورته مو وویل:

ته څه غواړې له دې معصومي انجلی څخه!

ویل یې.

زه غواړم چې دغه انجلی هیڅکله هم واده ونکړي او

باید تعلیم وکړي.

کنه.

نه دغه انجلی پریردم او نه یې هم مور او پلار پریردم.

ټول به ووژنم.

پلار چې یې خبرې واوریدې .

ویې ویل:

زه هېڅ کار نلرم.

زما لور دې خالي جوړه شي او تعلیم دې وکړي.

دا زموږ لپاره هر څه دي.

پلار یې وعده وکړه.

او له انجلی څخه مصنوعي پیریان ووتل.

موږ داسې په سلونو او په زرونو ستونزې حل کړي

وې.

پدې ورځ ما او ساحل ورور خپل هاغه بس ته راغلو

چې د مینانو بابا زامن ،

دا یې پرې غټ غټ لیکلي وو.

بڼه وو.

بڼه روزگار وو، زه نه پوهیږم.

چې مور گنا گتلی که ثواب ماته پې وویل:

ادریسه یاره ته راته ووايه.

ته خو قاري پې .

آيا!

مور ډير گناهکاران يو؟

ما ورته وویل:

ياره زه خو شه مفتي نه يم چې فتوی پرې ورکړم.

خو ته کیسه کوه.

ټول هلکان سبحان ته غور و.

سبحان وویل:

ياره حکمته موتر ته دې خیال کوه هڅې نه خدای نا

خوآسته چپرته پې ونه جنگوې.

حکمت ویل:

یاره ته کیسه کوه.

ډیر ښکلي ځای ته رسیدلی یې.

موټر زما لاس کې دی.

انشا الله څه نه کیږي.

سبحان خپله کیسه بیا شروع کړه.

پدې ورځ مور خپل زیارت ته راوگرځیدو، هغه زیارت

ته چې خلکو به ورته هغه افراد راوستل.

چې یا به پرې جنات ناست وو، او یا به لیونی شوی

وو.

خلکو خپل مریضان په زنځیرونو او پرو تړلي وو.

دغه ځای ته به یې په وهلو وهلو راوستل، دلته ټول

لیونیان وو.

او هر نفر چې به پیریانو نیولی وو، دلته به خاص ما او

ورور ساحل ته راوستل کېدل.

خو زموږ له نامه څخه په گټه اخیستنې په دغه ځای
کې ډیرو نورو خلکو هم کار کاوه.

چې موږ ته به یې مزد راکاوه.

دغه ځای ټول په داسې کیسو ډک وو.

چې یوه یې هم ریښتیا نه وه.

ځکه ساحل ورور پدې شیانو باور هم نه کاوه.

هر لیونی چې به راغی دلته به اوسېده، او خلکو به
دغه فکر کاوه.

چې دا لیونی هم د شیخ چلي بابا د زامنو لارښوونې ته
اړتیا لري.

خو زما ښه پوره باور وو.

چې پدې دنیا کې پیریان شته ځکه چې ما پخپلو
سترگو لیدلي وو.

خو ساحل به ویل:

زموږ پلار ته یې ځکه شیخ چلي وایه چې هغه به هر
چا سره د چل او دوکې څخه گټه اخیسته.

دغه ځای چې موږ ورکې د لیونیانو او پیري لرونکو
خلکو سره یو ځای اوسیدو.

دې ته به خلکو د شیخ چلي بابا زیارت وایه.

یوه ورځ د شیخ چلي بابا زیارت ته یوه ښکلې پیغله
راننوته!

تورو گڼو ویختانو یې په سپین جبین تالی وهلې.

په سپین مخ یې د غم خوله راماته وه.

داسې ښکاریده، لکه د لمر نه چې ډیره زیاته پعدابه
وي.

هرې خواته یې وارخطا وارخطا کتل!

له نوي نوکر حارث څخه یې د چغو څخه په ډک
میدان کې وپوښتل:

وروره دا د مینانو د پیر زامن چیرې کښیني؟
که ځای یې راوخاپې ډیر به خوشحاله شم.
حارث ها خوا د یخوا وکتل!
چې په ما یې نظر ولگېد.
اوزه یې وروخوولم.
د لږ ځنډ څخه ورورسته ښکلې انجلی زما و خوا ته
راغله.
انجلی راته لاس را اوږد کړ.
او وپې ویل:
سلام.
آیا! تاسې د مینانو بابا فرزند یاست.
ما ورته وویل:
هو میرمنې، مهرباني وکړی.

ویل پی:

زما ستونزه ډیره لویه ده.

که چیرې د ناستې ځای وي، او کښینو دا به ښه راشي.

تر اوسه خو مې چاته د ناستې بلنه نه وه ورکړې.

خو دېته مې ورکړه.

دواړه سره کیناستو،

انجلی وویل:

زما پلار ماته یوه فابریکه پرېښې، چې په هغې کې
ضعفران جوړېږي.

او په ټول کلي کې همدا یوه فابریکه ده.

او د دې کلي په ټولو پټو کې ضعففران کرل کېږي.

ته خبر پی!

د نن څخه سل کاله پخوا دلته یو پیری راوتی وو.
چې پیچ کونډي به یې ورته وایه.
د دې ځای یو مشر سپین ږیری ماته وویل:
دغه پیچ کونډي د نن څخه سل کاله پخوا د مینانو بابا
له منځه وړې وه.
خو هغه اوس بیا راپیدا شوې.
او زموږ د سیمې ټول خلک ترې بیریري.
هغه پیچ کونډي زموږ د کلې اکثره خلکو محسوس
کړې.
ما ترې پوښتنه وکړه:
آیا تاسې دغه پیچ کونډی لیدلی ده؟
ویل یې نه.
خو یو وخت د شپې ناوخته له فابریکې راووتم.

ما هغه محسوس کړه.
هغه راپسې وه، ما د هغې قدمونه هم محسوس کړل.
ما یو دم منډه کړه.
او ځان مې په منډه کور ته ورساوه.
شکر په هغې شپه ترې خدای بچ کړم.
زه ورور ساحل پسې ولاړم.
هغې ته مې د انجلی کیسه وکړه.
ویل یې:
نو د څه لپاره یې ځنډوې.
مور په خپل بس کې د انجلی سره د هغه وکلي ته
روان شو.
د هغه انجلی کلي ته ډیره زیاته لاره وه.
خو اخر ور ورسیدو.

زه نه پوهېږم.

خو دغه کلی له ورايه ډیر خوف ناک معلومېده.

ښکلې منظرې پې درلودې.

لکه گودرونه، مستې پیغلې، مغروره ځوانان او مجبوره
خانان

او ما هم له پلاره اوریدلي وو، چې داسې پیریان شته
چې په گڼو بوتو کې پاتې کیږي.

ځکه نو لدې ځای څخه مې ډیره ویره وشوه.

دغه کلی خپل پلار و دغه انجلی ته په میراث پریښی
وو.

زما له انجلی څخه هېڅ سترگې نه اوریدې.

خو زه پدې ویریدم چې دلته خو ضرور په ریښتیا یو
څه شته.

ځکه چې بابا له منځه وړي دي.

خو ورور ساحل بیا هم لکه د پخوا په خپر ډاډ راکاوه.
انجلی د ټول کلي خلک راغونډ کړل.
دا مهال ورسره یوه بله پیغله هم رابنکاره شوه.
د ساحل نظر پي جلب کړ.
فکر کووم.
په دا وخت د هغې ژبه ودریده.
ماته پي وویل:
چې ته خبرې ورته وکړه.
خو زما څه ذهن ته رانغلل.
ځکه تسمیم مې د خبرو کولو نیولی نه وو.
ما فکر کاوه چې اوس څه ورته ووايم.
چې ساحل شروع شو.
د کلي ټولو او محترمو او معززو ورورنو!

سلامونه او احترامات قبول کری.
دا چې پدې کلي کې د پیچ کونډي اواز ه گډه شوې.
نو تاسې خوشحاله شی ځکه چې د پیچ کونډي څخه
ژغورونکي ستاسې و کلي ته راغلي دي.
مور د مینانو بابا زامن یو.
هغه بابا چې له نن څخه سل کاله پخوا پې لدې کلي
څخه پیچ کونډي شړلې وه.
او اوس به پې د هغه زامن ساحل او سبحان شري.
زه دا مهال پیچ کونډي ته اخطار کووم.
چې ای پیچ کونډي!
راشه دلته د شیخ چلي بابا زامن راغلي.
زه گورم چې لدې ورورسته ته دا خلک څنگه
پعدابوي.
ټولو خلکو ته پې ډاډ ورکړ.

او شپه شوه.

د کلي غوث الدين ماما چې وروسته پي ماته کيسه
وکړه داسې وايي:

په همدغه شپه زه د خپلې ميرمنې سره راووتم.
چې د کلي څخه بهر په پتو کې خپله گيده تشه کړم.

ځانته له پيچ کونډي څخه وپريدم.

ځکه مې خپله ميرمن هم له ځانه سره راوباسله.

خدای شته په پتو کې راته ميرمنې دا هم وويل:

چې کمه خوره کنه.

که اوس دې پيچ کونډي ونيسي بيا به دې ترې څوک
خلاصوي.

مور د کلي د اخيري سر تشناب ته ورسيدو.

زه تشناب ته ننوتم.
خو یوازې ویریدم.
ځکه مې میرمن ته وویل:
چې سندره راته وواپې.
هغه هم شروع شوه.
او بڼه په خوند یې دا سندره راته ویله.
غور غور ومه چې غلی غلی یار غبریده.
په زړه کې مې نری نری ستار غبریده.
چې یو دم یې د لرې ځایه څه ولیدل.
سندره یې غلې شوه.
ما ورپسې ډیر آوازونه وکړل.
خو ځواب یې رانکړ.
چې بیرون راووتم میرمن مې نه وه.

ما هم په منډه و خپل کور ته ځان ورساوه.
او د هغې څخه وروسته ما خپله میرمن نده لیدلې.
خدای خبر په هغې به پیچ کونډې څه کړي وي.
دې مشر راته ویل:

بچیانو!

آیا تاسې به له پیچ کونډې څخه زما میرمن آزاده کړئ.
ساحل بیا ورته خپلې پخوانۍ ویناوې شروع کړې.
خو ما یې خبره ونیوه.
او مشر ته مې وویل:

کاکا جانه !

تاسې پر ما باور ولری انشالله
لدې کلي څخه به مور دغه بده بلا ضرور وباسو.
مور ستاسې باور ته اړتیا لرو.

د مینانو پیر (ناول)

مشر وویل:

بس الله تعالى دې تاسې ته وس درکړي.

زموږ دعا به تل له تاسې سره وي.

مشر ولاړ.

ساحل ماته وویل:

ياره دا خلک هم بڼه کم عقلان دي.

دوکه کوو پې هم موږ او دعاگانې هم موږ ته کوي.

ما ورته وویل:

گوره ساحله دا پيښه د پخوانيو پيښو په څېر مه گڼه؛

دا يوه ريښتني پيښه ده.

هغې وویل:

ياره ته به نوڅه وخت پوهيرې.

ته لدې دومره پيښو وروسته هم باور کوې.

چې په دې نړۍ کې پیریان شتون لري.
گوره یارو داسې وکړه مه خپل وخت بربادوه او مه هم
زما وخت بربادوه.
تکره شه خواري وکړه.
چې دغه د پیري په جامه کې انسان هم ونیسو.
ماته سخته غوصه راغله.
هیڅ مې هم ورته ونه ویل.
خپلې خونې ته ننوتم کومه چې د تسنیم د خونې په
خوا کې وه.
د لږ ځنډ څخه ورورسته ساحل هم راغی.
پخپل ځای کې اوږد وغځید.
ماته خوب نه راته خو ساحل په ډیر لږ وخت کې د
خوب بڼاپیرو له ځانه سره بلې نړۍ ته بوت.
خراپې خته.

شپه ډیره ناوخته وه.

یو میز بیرون ایښی وو.

راومخېست، دننه مې د لرگینې چوکۍ مخې ته
کښود.

تیار په میز یو لالتین وو.

بل مې کړ.

خپله د یادختونو کتابچه مې راواخیسته.

د ډاگې په تورکي مې پرې د دې سفر د کیسې لیکل
شروع کړل.

د شپې داسې درې بجې به وې.

چې د تسنیم د کوټې څخه د تسنیم درروونکې چغې
مې تر غوره شوې.

ورمنده مې کړه.

دروازه یې قلف وه.

نه خلاصیده، بله لاره نه وه څنگ ته ترخډ پرته وه.
اوچته مې کره او قلف ته مې ونيوله.
په دریم تک سره قلف مات شو.
زر مې د لاتین څراغ ورته بل کړ.
ورته مې وویل:
چې ونه ویریري، ما خپل دم شروع کړ.
نیماپې ته مې لا نه وو رسولی.
چې د کرکی پرده وڅوځیده.
تس نیم سخته زیاته ډار شوې وه.
زه پوه شوم، چې دلته له صحیح بلا سره مخ شوي
یو.
خو ماسره ساحل لالا نه منله.
تس نیم مې غبرکې ونيوله.

یو بیل ډول زړورتوب راته پخپل ځان کې ښکاره شو.
ځکه مخکې چې به هر ځای کې زه له داسې کومې
پیڅې سره مخ شوم.

نو تر ټولو مخکې به مې خپل ورور ساحل ته ویل!
خو فکر کووم دا ځل کومه بل ډول پینه وه.
ځکه چې یوازې ورپسې ورغلم.

تسینم ته مې ډاډ ورکړ.

د هغې په کوټه مې ایت الکرسي او چارقل سورتونه
چوف کړل.

او نور ترې راغلم.

چې ومې کتل ساحل راویخ شوی وو.

ویل یې:

چېرې تللی وې؟

د مینانو پیر (ناول)

ما ورته وویل:

پیش کونډي ما وکتله ساحله!

هغه اوس د تسنیم په کوټه وه.

ساحل حیران شو.

او په قهر پي راته وویل:

نو نیولی بدې وای کنه یاره .

زه به څه وکړم نو ماته بدې غبرکړی وای.

گوره سبځنه:

پیش کونډي د تسنیم و کوټې ته ورغلې وه، خو چې

ته ورغلې هغه ولې وتختیدله؟

ته د دې ځواب ماته راکړه.

ما ورته وویل:

خو ما هغه دم شروع کړ.

کوم چې بابا راخودلی وو.

ځکه هغه وتڅېدله.

هغه نور هم په غوصه شو، ډیرې سختې سختې خبرې
پې وکړې.

چې دا مهال یو دم زموږ کوټې ته د تسنیم کشره خور
ثنا راننوته.

د ساحل له مخ څخه سورځي والوته.

انجلی ورته هکه حیرانه شوه.

ساحل ته پې وویل:

څه خبره ده.

ولې راته داسې برگ برگ گورې؟

ما ورته وویل:

وبښی میرمنې تاسې موږ ته څه ویل؟

د مینانو پیر (ناول)

انجلی وویل:

همم هو.

بیرون د ټول کلي خلک راغونډ شوي دي.

خور مې وایې چې تاسې ته غږ وکړم.

مور هم ورووتو.

د ثنا له خولې مې واوریدل.

چې تسنیم ته یې ویل:

خوږې ته دلته څه کوې.

رازه ولاړ به شو، استرالیا ته زه تاته ویزه برابرولاي شم.

هلته به په کلبونو کې خپلې ساعت تیریاڼې کوو.

او د ژوند نه به خوند واخلو.

خو تسنیم ورته وویل:

استرالیا دې ډیره خوښیږي؟

د مینانو پیر (ناول)

ثنا وورته وویل:

هو.

تسنیم وویل:

نو خپل ورشه هر څه بد چې کوي وکه دا زما هېواد
دی.

او دا زما خلک دي.

که څوک مې وژني هم لدې ځايه نه ځم.
او ته به هيڅکله هم کاميابي حاصله نکړي.

چې داسې پليت ذهن لري.

د ثنا تنده تروه شوه.

خلکو خپل حالات شروع کړل.

يو نفر ويل:

پيش کوندي مور ته سخته په غوصه شوې ده.

ویل پی:

هغه ما لیدلې ده.

د هغه د خهرې نښانې پی راته داسې وویلې:

هغه تکه توره خهره لري.

سترگې پی په رانجو دومره تورې وي چې د سړي

ورخه ویره کیري.

او داسې اوږدې او شلېدلې جامې لري.

قد پی هم اوږد دی.

همداسې نورو خلکو هم خپلې کیسې وکړې.

ټولو وویل:

چې تاسې دا څه ډول پیران یاست.

تاسې خو مور ته هغه پیری په غوصه کړی.

د دوی مطلب د ساحل د پرونیو خبرو څخه وو.

ریشتیا هم ساحل ورته پرون اختارونه ورکړي وو.
ټول له مور څخه ډیر خواږدي وو.
خو ساحل ورته د لوړ کاني په سر ودرید.
او ورته یې وویل:
د کلي خلکو تاسې فکر وکړی.
پیش کونډی چې زما په وینا راتلای شي.
نو زما په وینا بیرته تللی هم شي.
تاسې خوشحاله شی ځکه دا خو ډیره بڼه خبره ده.
اوس نو تاسې یې غمه شی، زه تاسې ته وعده درکووم.
چې انشالله یوه هفته کې به ستاسې ټولې ستونزې
حل شي.
او بیرته به خپلو روزگارونو ته راوگرځی.
ساحل دا خبرې وکړې .

بیرته راکیوت ماته پي وویل:

سبحانه !

وس نو باید د دې غمه ژر تر ژره وخورو ځکه چې
وعده مې ورسره وکړه.

ډېره خواري مو وکړه.

د کلي په هر نفر باندې وگرځیدو.

هیڅ په لاس رانغلل،

خو یو نفر راته وویل:

چې ستاسې د پلار سره دلته یو بل فرد هم راغلی وو.

هغې ته به ضرور معلومات وي.

د هغه کس کور په ښار کې وو.

ځکه نوزه او ساحل ورپسې ښار ته راغلو.

د موسیقۍ اواز تر ډېر لرې ځایه رسیدل.

له ډېرو گرځېدو څخه وروسته مو د هغه کس کور پیدا کړ.

د کور لرگینه درواز مو تک تک کړه.

په لږ وخت کې یوه سپین سرې بوډی راووته.

فکر کووم.

د کور نوکره وه.

کور ته یې ننباسلو.

په کور کې یې رنگارنگ بوتې، گلان او د انگورو تاکونه

موجود وو.

مخکې ولاړؤ.

یو کوچنی دهلیز و.

له هغې څخه ورهاخوا داسې ونې وې، چې روغې

روغې مالټې یې په هره ونه کې راخړیدلې وې.

له بوډی څخه مو اجازه واخیسته، یوه مالته مې
ورڅخه د ځان لپاره رابیله کړه.
او بله د ساحل ورور لپاره وه.
د دمې په بهانه ورته کښېناستو.
بوډی سره چاقو وو.
د چاقو د کښېنودو سره سم مالته څیري شوه.
او اوبه ترې وبهږدې.
مالته د ډیرو پښیدو له لاسه سپینه شوې وه.
په هغې ستړیا کې هغې مالته بیل خوند وکړ.
د مالته له خوړولو ورورسته د سپین بریږي کوټې ته
ننوتو.
سپین بریږي صفا توره چپن اچولې وه.
په کټ کې پروت وو.

د مینانو پیر (ناول)

ډیر زیات ضعیف وو،

تورې چشمې یې په سترگو وې.

سپین بریري وویل:

تاسې په ریښتیا د شیخ چلي بابا زامن یاست.

ورته مو وویل:

هو

سپین بریري وویل:

خه نو د خه لپاره ما پسې راغلي یاست.

مور ورته وویل:

کاکا جانه!

ډیر وخت مخکې زموږ پلار یو پیری چې پیش کونډي

نومېده.

له منځه وړی وو.

مور ته خلکو وویل:

چې تاسې سره د هغه پیري په اړه معلومات شته؟

سپین بریري بغیر له ځنډه وویل:

هو ستاسې پلار په هغه وخت کې د پیري پسې یاد
کلي ته ورغلی وو.

خو اصلاً خبره داوه.

چې هغه دغه پیری په یو هډوکي کې بند کړ.

او هماغه هډوکي یې په یو منگي کې واچاوه.

او هغه منگي یې د همدې کلي په یوه زړه ونه کې
کېښود.

مور لدې ځایه راووتو.

ساحل راسره بیا لانجه پیل کړه.

چې گوره ورورکه دا هر څه درواغ دي.

زه درته وایم:

ته صرف پیش کونډې ونیسه.

بیا گوره چې دا پینه هم دروغ کیري او کنه!

راسره یې نه منله.

خو یو رقم مې رازي کړ.

مور ځنگل ته راغلو.

او د زړې او لویې ونې په لټه کې شوو.

ځنگل مو لټ په لټ کړ، خو زړه ونه پیدا نه شوه.

اخر راباندې شپه شوه.

ما او ساحل ورور له ځنگله د راوتو په حال کې وو چې

خیال مې شو، د ځنگل څخه بهر تر ټولو لویه ونه

ولاره وه.

په منډه دواړه وروڼه ورغلو.

په ونه کې د بوډا له وینا سره سم یو لوی سوری وو.
زه وروختم.

په سوري کې چې مې لاس دننه کړ.
لومړی پکې د کوم الوتونکي وزر ایښی وو.
دوهم مې هم په ډار لاس وربنکته کړ.
دا ځل پکې د کوم حیوان څرمنه وه.
دریم ځل چې مې لاس وربنکته کړ.
منگی مې لاس ته راغی.

ساحل ته مې په خوشحالی وویل:
منگی پیدا شو وروره منگی پیدا شو.
دا چې منگی بند وو نو دپته هم حیران شوو.
چې اصلي پیش کونډي خو بنده ده نو بیرون چې
کومه یوه ده.

هغه څه دي.

ساحل ته غوصه ورغله.

منگي پي اوچت کړ او بېرته پي ځمکې ته راوويشت.

د منگي زړې زړې لاندې توی شوې.

هډوکي هم پکې رابنکاره شو.

ساحل هډوکي اوچت کړ او له غوصه څخه پي د

ځنگله ومنځ ته وويشت.

ويل پي:

په دې پي ځايه کارونو خو تا زما دماغ خراب کړل.

اوس دې دغه پيري راشي.

او د کلي خلک دې وويروي.

د لاسه پي ونيوم، او روان پي کړم.

زما سترگي تيغې تيغې راوتې وې.

د خپل ورور حماقت لرونکې زړه ورتیا ته حیران وم.
کوټې ته پې بوتلم.
سر مې لا ایښی نه وو چې خوب راغی.
یو وخت مې سترگې خلاسې کړې ساحل پخپل ځای
کې نه وو.
خدای شته وویریدم، ژر ورپسې بیرون راووتم.
بیرون هم نه وو.
ډیر ورپسې وگرځېدم.
آخر مې وکتل چې د تسنیم د کوټې مخې ته ولاړ وو.
پاس چې مې وکتل!
پیش کونډې وه.
د تسنیم د کوټې پورته بښیښې ته پې پایه ایښې وه.
او پرې ورختلې وه.

ساحل زینه تیل وهله.
پیش کونډي لاندې راوغورخېدله.
ساحل ورپسې شو، ما هم منډه کړه.
گورم پیش کونډي هم له مور څخه منډه کړه.
په لاره کې یو بابا په سایکل راروان وو.
چې پیش کونډي یې ولیدله سایکل یې پرېښود.
پیش کونډي په سایکل کښیناسته.
سخته خدا راغله چې دا لڅه ډول پیری دی.
پیش کونډي بوتو ته ننوته ساحل ماته یوه لاره
وښووله.
اوپخپله په بله ولاړ.
زه ډېر زیات ورپسې وگرځېدم.
خو پیدا مې نکره.

د ډېر ځنډ وروسته راته یوه خونه په نظر راغله چې د
کلي په اخر سر کې وه.

دغه خونه له کلي ډیره لرې او د پټو نه شاته په دښته
کې وه.

فکر کووم.

دغه خونه چا نه وه لیدلې او زما لومړی ځل وو چې
ومي لیدله.

له بنیښې مې پام شو.

په خونه کې پیش کونډې وه.

په ویریدلي انداز ورغلم.

ور مې خلاص کړ!

ومي کتل

یوه انجلی او پیش کونډې ساحل ورور د خونې په

لویه پایه پورې تړلې وو.

د مینانو پیر (ناول)

زه چې ورننوتم.

ساحل له خدا شین شو.

ویل یې:

ورورکه دا راته ووايه چې نور پدې شيانو باور کوې کنه

.

ما ورته وویل:

ولې څه خبره ده.

ویل یې:

د پيش کوندي له مخې څخه نقاب لرې کړه.

هر کله چې مې نقاب ورڅخه لرې کړ.

ومي کتل يو تور شکه انسان وو.

او انجلی د تسنیم شیطاني خور وه.

ثنا!

ساحل ورته وویل:
خا ثنا جانې دا راته ووايه
خو روپې راکوې چې چاته د دې لوی پيښې کيسه
ونکرم.
دا چې د ثنا مشره خور تسنيم وه.
او هغه د ټول کلي مشره وه.
نو ثنا هم ويريده.
ځکه چې دا ټوله لومه همدې جوړه کړې وه.
تر څو په نيمه شپه کې خلک وويروي.
او خور يې لدې ځايه ورسره بهر ته ولاړه شي.
او همداسې په نيمه شپه کې به له خلکو د ويري په
نوم پيسې وهي.
ما له تور انسان نه پښتنه وکړه.

د مینانو پیر (ناول)

ستا نوم؟

ویې ویل:

زما نوم زوالفقار دی.

بیا مې ورته وویل:

په هغه شپه ولې د تسنیم خونې ته راغلی وې.

ویل یې:

په هغې شپه ما خپلې مشرې څخه پوښتنه ونکړه.

ولایم.

او د ځان لپاره مې د تسنیم له کوټې غلا وکړه.

بیا مکې ورته وویل:

دا خلک نو څنگه له تا ویریري.

ویل یې:

د هر نفر نه مې یو ځل یو څه پټ کړي.

او ورسره مخامخ شوی یم.

بیا مې ورته وویل:

هغه انجلی چې تا د برکلي له تشنابه تختولې .

ویل یې:

هغه اوس هم ژوندی ده.

او د هماغې بنځې په ضریعه راباندې تاسې هم باور وکړ.

اوس نو پوره پوه شوم.

چې څه کیسه ده.

خو مشکل دا وو.

چې ساحل اصلي پيش کونډي ازاده کړې وه.

ثنا ته مې وویل:

چې هغه خونه راته وښايې.

په کومه کې چې دې ټول غلا شوي شیان ایښي.
د کوټې شاته یې اشاره وکړه.
زه او ساحل ورغلو.
رینتیا هم قیمتي قیمتي خیزونه یې پدې ځای کې
ځای پر ځای کړي وو.
مسیح وویل:
هلکه دغه دی راورسېدو.
زه کیسې ته په تمه وم.
خو چا یې اوریدو ته نه پرېښودم.
آخر په بامیانو کې د یوه لوړ غره څوکې ته وختو.
د مهال په بامیانو کې وریځ وه او یو څو د باران
څاڅکې هم پر ځمکه لگیدلي وو.
لدې غره څخه ټوله بامیان ښار معلومېده.

حکمت سبحان ته وویل:

بڼه کیسه کوه.

سبحان وویل:

ساحل راته وویل:

ورورکه دا ډېر زیات مال دی.

او مور به لدې غلا څخه وروسته نور له هر څه څخه
توبه وکړو.

او په دې پیسو به ځانته بڼکلی ژوند جوړ کړو.
ما ورته وویل:

گوره وروره خدای ته به څه ځواب ورکوو.

زه منم چې مور د دوکه بازو خلکو نیول کوو.

خو داسې هم نشي کېدای چې دومره لویه غلا وکړو.

خلاصه دا چې زما او د ساحل شخړه راغله.

هغه دا کار هم راباندې په زور کاوه.
خو ما تیل وهه او ورته ومې وویل:
زه نور هېڅکله هم ستا خبره نه منم.
ساحل ووسل:
ته خبرې زما هغه وخت نه هیږیري.
چې زموږ بابا د سرکینو له خوا ووژل شو.
تاته هېڅ د دې معلومات نه کیږي چې ته ما څومره په
سختۍ تر دا دمه له سرکینو ژغورلی یې.
دا د دې معلومات هم نه کیږي، چې ما به سپوره
ډوډۍ خوره او تاته به مې شیدې پیدا کولې.
ستا لپاره ما سپي پاک کړل.
تر څو ته تعلیم وکړې خپل ژوند جوړ کړې.
خو تا تعلیم ونکړ.

هره ورځ بدې استاذ خط رالیگه چې ورور دې له
بنوونځي څخه پتیري.
آخر مې له ځانه سره راوستې دلته مې د شیخ چلي
بابا زیارت کې رالوی کړې.
په دغسې روزگار پسې خلک سر ماتوي.
تاته مې همداسې پیدا کړی.
د دې سربیره هم تا نن زه تيله کړم.
هغه زه پرینودم.
انجلی او ذوالفقار یې له ځانه سره کړل.
او ولاړ خو نه پوهیرم د نیم ساعت ورورسته راغی.
او ویل یې:
چې وروره ته په حقه وې.
ما پخپلو سترگو پیریان ولیدل.

زه حیران شوم.

چې دا څه پرې وشول.

زه تر ډېره وخته د دې خبرې په معنا نه پوهېدم.

خو وروسته راته معلومات وشول چې ساحل د ځنگله په منځ کې څه لیدلي وو.

او دا د مرگ له گواښنې څخه ژغورل شوی وو.

د ورور سره مې یو ځای خبره جوړه کړه.

تر څو لکه د نورو پېښو په څېر دغه پیری هم له دغه انجلی څخه وباسو.

د ټول کلي خلک راتول شول، زه او ساحل ورور د پیری سره په خوا کې کیناستو.

هغه پیری چې دوکه وه.

د ټول کلي په مخ کې ساحل له پیری سره خبرې وکړې.

پیری وعده وکړه چې نور به د دغه کلي خلک نه زوروي.

د دې هر څه مطلب دا وو، چې تر څو د کلي خلک د تسنیم د خور په دوکه خبر نشي. او زموږ گټه دا وه.

چې د تسنیم خور راته ډیرې پیسې راکولې. زما دا کار خوښ نه وو، خو بله چاره نه وه.

د دې کلي څخه پیش کونډي د تل او تل لپاره ورکه شوه.

خو اصلي خیز ساحل پریخی وو. سبحان کیسه راغونډه کړه.

او وپي ويل:

یوه ورځ اصلي پیری تسنیم ونيوله. ما سره بل هیڅ هم نه وو.

بغیر له یو دم څخه چې بابا نه مې زده کړی وو.
چې په هغې سره یو پیری د یو نفر نه وچیري او په بل
انسان کیني.

ما سره بله لار نه وه.

بس په تسنیم مې هغه دم چوف کړ.

د تسنیم له وجود څخه پیری ووت.

مگرله هغې وروسته تسنیم په هوبن رانغله.

ما هغه روغتون ته بوتله.

خو روغتون کې یې وویل:

چې تسنیم مړه شوې ده.

ساحل د تسنیم د خور ثنا سره واده وکړ.

هغه له ما بیل اوسیري.

خو هره ورځ یو ځل زما سره د لیدلو لپاره ضرور
وباسي.

زه ترې ډېر خوشحاله یم.

له هغې وروسته زه په دغه مرض واوړېدم.

او تر اوسه پورې په دغه مرض اخته یم.

موږ د لوړ غره پر سر ناست وو.

د سبحان تر سترگو اوښکې توپي شوې.

ویل یې:

کاش زه هم لکه د ساحل په څېر خپلې مینې ته
رسیدلی وای.

دا وخت سبحان ته زنگ راغی؟

هغه اوچت کړ.

چې وپي لیدل د ساحل زنگ وو.

مور ټول غلي شو.

ساحل ډېر زیات وار ختا وو.

د سبحان موبایل داسې وو چې غږ یې پورته وو.

مور هم اوریده، ساحل سبحان ته وویل:

سبحانه چیرته یې؟

ژر راشه چې زموږ کور ته تسنیم راغلي ده.

سبحان ورته وویل:

دا څه وایې؟!

سبحان په تریکو شو، د غره په سر یې څو لوی لوی

ټوپونه ووهل.

بیا یې د یو ځای کړو پیسو څخه یو څه برخه

واخیسته.

او خپل کور ته روان شو.

په بامیانو کې مو یو اطاق کرایه کړ.

دا شپه مو دلته تیره کړه.
او په سبا پي مور هم بېرته خپل کور ته راغلو.
پای

“

د کتاب نوم:

د مینانو پیر

لیکوال:

سیدادریس (سادات)

د اړیکو شمیرې:

۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱

د مینانو پیر (ناول)

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**